

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko należy interpretować w ten sposób, że wymóg, by niektóre postępowania sądowe były niedyskryminacyjne ze względu na koszty, ma zastosowanie do postępowania przed sądem państwa członkowskiego, takiego jak postępowanie główne, w ramach którego należy określić, czy może być wyrażona zgoda na wniesienie skargi w toku postępowania w przedmiocie wydania zezwolenia na inwestycję, zwłaszcza w przypadku gdy to państwo członkowskie nie określiło, na jakim etapie postępowania może zostać wniesiona skarga.
- 2) W sytuacji gdy skarżący podnosi jednocześnie zarzuty dotyczące naruszenia zasad udziału społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w zakresie środowiska i zarzuty dotyczące naruszenia innych zasad, przewidziany w art. 11 ust. 4 dyrektywy 2011/92 wymóg, by niektóre postępowania sądowe były niedyskryminacyjne ze względu na koszty, ma zastosowanie jedynie do kosztów związanych z częścią skargi opierającą się na naruszeniu zasad udziału społeczeństwa.
- 3) Artykuł 9 ust. 3 i 4 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, podpisanej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że w celu zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem Unii w zakresie ochrony środowiska wymóg, aby niektóre postępowania sądowe były niedyskryminacyjne ze względu na koszty, ma zastosowanie do części skargi, która nie byłaby objęta tym wymogiem, jaki wynika, na podstawie dyrektywy 2011/92, z odpowiedzi zawartej w pkt 2 niniejszej sentencji, w zakresie, w jakim skarżący zmierza w drodze tej skargi do zapewnienia przestrzegania prawa krajowego w dziedzinie środowiska. Postanowienia te nie wywierają bezpośredniego skutku, ale sąd krajowy powinien dokonać wykładni krajowego prawa proceduralnego, która w możliwie najszerszym zakresie jest z nimi zgodna.
- 4) Państwo członkowskie nie może odstąpić od ustanowionego w art. 9 ust. 4 konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska i w art. 11 ust. 4 dyrektywy 2011/92 wymogu, by niektóre postępowania sądowe były niedyskryminacyjne ze względu na koszty, jeżeli skargę uznano za błahą lub złożoną w złej wierze lub w przypadku braku związku między zarzucanym naruszeniem krajowego prawa ochrony środowiska a szkodą w środowisku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 428 z 21.11.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Innsbruck – Austria) – Georg Stollwitzer / ÖBB Personenverkehr AG

(Sprawa C-482/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Artykuł 45 TFUE — Zasada niedyskryminacji ze względu na wiek — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 21 ust. 1 — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuły 2, 6 i 16 — Data odniesienia do celów awansu — Dyskryminujący przepis państwa członkowskiego wykluczający uwzględnienie okresów aktywności zawodowej ukończonych przed osiągnięciem 18. roku życia w celu ustalenia wysokości wynagrodzenia — Uchylenie przepisów sprzecznych z zasadą równego traktowania)

(2018/C 166/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Innsbruck

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Georg Stollwitzer

Strona pozwana: ÖBB Personenverkehr AG

Sentencja

Wykładni art. 45 TFUE, a także art. 2, 6 i 16 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który aby położyć kres dyskryminacji ze względu na wiek, powstałej wskutek stosowania przepisu krajowego uwzględniającego przy klasyfikowaniu pracowników danego przedsiębiorstwa w ramach siatki płac jedynie okresy aktywności zawodowej po ukończeniu 18 lat, uchyla z mocą wsteczną w odniesieniu do wszystkich tych pracowników tę granicę wieku, lecz zezwala wyłącznie na uwzględnienie doświadczenia zdobytego w przedsiębiorstwach działających w tym samym sektorze gospodarczym.

(¹) Dz.U. C 428 z 21.11.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Volkswagen AG / Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

(Sprawa C-533/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 167 – 171 — Prawo do odliczenia VAT — Prawo do zwrotu VAT podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu — Artykuł 178 lit. a) — Zasady regulujące korzystanie z prawa do odliczenia VAT — Dyrektywa 2008/9/WE — Zasady zwrotu VAT — Termin zawity — Zasada neutralności podatkowej — VAT zapłacony i zafakturowany kilka lat po rozpatrywanej dostawie towarów — Odmowa możliwości skorzystania z prawa do zwrotu z powodu upływu terminu zawitego, który rozpoczął bieg od dnia dostawy towarów]

(2018/C 166/13)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Volkswagen AG

Strona przeciwna: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky

Sentencja

Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których podatek od wartości dodanej (VAT) został wykazany na fakturze wystawionej na rzecz podatnika i zapłacony przez tego podatnika wiele lat po rozpatrywanej dostawie towarów, odmawia się skorzystania z prawa do zwrotu VAT ze względu na to, że przewidziany w rzeczonym uregulowaniu termin zawity na wykonanie tego prawa rozpoczął bieg od dnia dostawy, a upłynął przed złożeniem wniosku o zwrot.

(¹) Dz.U. C 22 z 23.1.2017.